

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **R. B.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 14 grudnia 2023 r.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym

wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 grudnia 2000 r.

w sprawie II AKa 208/00, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 25 sierpnia 2000 r. w sprawie III K 46/00,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

1. odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności,

2. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 27 grudnia 2022 roku R. B. wniósł o ustanowienie mu obrońcy z urzędu celem złożenia wniosku o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 grudnia 2000r. w sprawie II AKa 208/00, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 25 sierpnia 2000 r. w sprawie III K 46/00. W piśmie

tym wnioskodawca zawarł argumentację mającą przemawiać za zasadnością wznowienia postępowania. W dniu 12 października 2023 roku R. B. pisemnie powyższe okoliczności uzupełnił. W treści wskazanej korespondencji wnioskodawca wprawdzie odwołał się do przesłanki wznowienia postępowania w postaci nowych faktów i dowodów, jednak w istocie poprzestał na wykazywaniu uchybień w procedowaniu sądów orzekających.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniosek był oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k. Powyższy przepis nakłada na sąd obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku o wznowienie postępowania pochodzącego od podmiotu nieprofesjonalnego pod kątem tego czy nie jest on oczywiście bezzasadny. Kontrola ta ma charakter *quasi* formalny, co oznacza, że w jej toku nie dochodzi do merytorycznego rozpoznania wniosku ani do badania jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia, ale do wstępnego przeanalizowania jego treści, w celu ustalenia możliwości skutecznego złożenia tego pisma. Wniosek, który jest bezzasadny w stopniu oczywistym, musi spotkać się z odmową przyjęcia bez wzywania do usunięcia braków formalnych. Oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie postępowania to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna „na pierwszy rzut oka”, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dni: 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016/1/5; 6 października 2015 r., V KO 56/15, LEX nr 3530681).

Przesłanką literalnie wymienioną w art. 545 § 3 k.p.k. jest odwołanie się przez wnioskującego do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania. Taka sytuacja wystąpiła na gruncie niniejszej sprawy. Dostrzec bowiem trzeba, że kwestia istnienia podstaw do wznowienia postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 7 grudnia 2000 r. sygn. akt II AKa 208/00, była już badana przez Sąd Najwyższy we właściwym trybie wielokrotnie (sprawy o sygnaturach: IV KO 3/16, IV KO 23/17, IVKO 29/18, IV KO 4/19, IV KO 108/19 i IV KO 66/20). Podkreślić

również należy, że w postępowaniach inicjowanych wnioskami skazanego, zapewniono mu możliwość skorzystania z pomocy prawnej, wyznaczając obrońcę z urzędu celem sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania lub poinformowania sądu o niestwierdzeniu podstaw do jej wniesienia. Powyższe nie doprowadziło do wzruszenia prawomocnie zakończonego postępowania.

W obecnie złożonych przez R. B. wnioskach brak jest nowej argumentacji. Lektura sporządzonych przezeń pism jednoznacznie wskazuje, że są one powieleniem zarzutów wielokrotnie już przez Sąd Najwyższy analizowanych. Na tle prezentowanej przez skazanego argumentacji wypada zaznaczyć, że jego niezadowolenie z oceny materiału dowodowego, czy akcentowane uchybienia procesowe nie mogą stanowić podstawy do wznowienia postępowania. Podkreślić bowiem trzeba, że postępowanie wznowieniowe nie stanowi powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”, mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności orzeczeń zapadłych w sądach pierwszej i drugiej instancji. Wznowienie postępowania może nastąpić wyłącznie w ściśle określonych przez ustawodawcę podstawach. Takich jednak we wniosku nie wskazano. Z pewnością za przesłankę wpisującą się w katalog wznowieniowych podstaw nie może być uznany jedynie deklaratoryjny wniosek skazanego o przesłuchanie go na nowe okoliczności, w sytuacji, w której ich nie przywołano.

W oparciu o powyższe stwierdzić zatem trzeba, że zmaterializowały się przewidziane w art. 545 § 3 k.p.k. podstawy do odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie jako oczywiście bezzasadnego, bez wzywania wnioskodawcy do uzupełnienia jego braków formalnych, takich jak niesporządzenie go przez adwokata i brak opłaty.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

(M.R.)

[ms]

